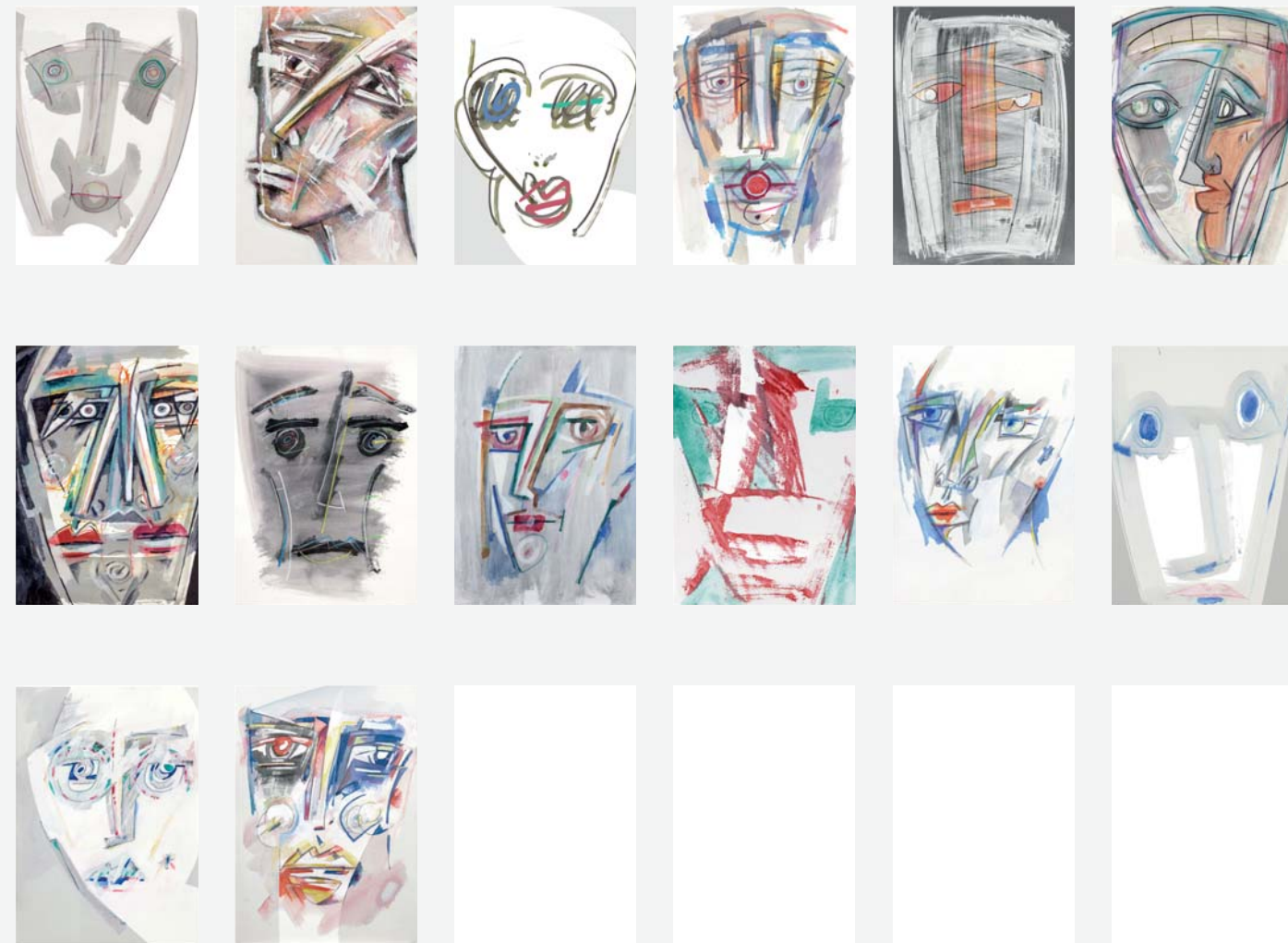

Нино Мустика самородна је појава у савременом светском сликарству и скулптури. У питању је уметник младалачког замаха, хетерогеног опуса и апартних замисли, способан да креира из више различитих регистара. Већ неколико деценија овај уметник делује у европском и светском уметничком кругу као сликар и вајар. На почетку свог уметничког бављења Мустика је трасирао реалност онога што жели да оствари у домену сликарства, графике и скулптуре и сада је пред нама тек један мали део његовог уметничког бављења – тридесет радова реализованих у дигиталној графици и једна скулптура. ■ Сlike великог формата Нина Мустике, прожете идеалима техно-уметности и хаосом модерног технолошког и дигиталног света, настају из врелог сретног тренутка, из страсти гестуалне наглости. Те слике су својеврсна енергетска поља на којима све врви од фантазмагоричних облика. Овај уметник слика више нагонски него методички и спекулативно. Мустикино сликарство је више импулсивно него разложно. Оно је окренуто унутрашњем свету који је сам по себи неухватљив јер је подређен инстинкту. Отуда његова слика на којој се одбацују све алузије на предметни свет настаје кроз силовита емотивна пражњења. Отуда она зрачи снагом нечег несвесног и непредвидљивог. Мустика разлаже, раслојава и разваљује волумене. А затим, он се увек изнова креће ка новим метаморфозама и ликовним хоризонтима. У дигиталном окружењу савремене културе Мустика нам је понудио један нови приступ феномену визуелности. Он своја велика лица у gros-плану поставља у окружење нововековне слике света. Мустика поново свраћа пажњу на трајну актуелност присуства лица у визуелним уметностима и на супрот формализму Клементина Гринберга, оца модернистичког формализма, суштински реакбилитиује и иновира феномен распарчавања традиционалног портрета и телесности као нешто незаобилазно у домену визуелне сфере. ■ Решавање проблема лица као згуснуте форме времена један је од најважнијих проблема у ликовној уметности двадесетог века. Присетимо се само како су Казимир Маљевић и Алексеј фон Јављенски чинили суштинске помаке у разумевању и третирању људског лица. Нино Мустика другачије чита људско лице од већине својих савременика. Силовити, еруптивни лични дах оцртава профил сликарског бављења овог уметника, код кога је све подређено потребама екс-пресије. Унутрашња структура Мустикине уметности је, дакле, до сржи експресионистичка. На Мустикиним дигиталним графикама давнашњи идеал мимезиса доведен је у питање. Он људско лице сагледава као вртлог, сматрајући да облик може једино и настати из вртлога, из првобитног хаоса. ■ Мустикини лаки, брзи и вешти потези носе врелину тренутка у коме су настали, попримајући особеност душевне стенографије. Експресиван темперамент, Мустика не описује већ на својој дигиталној графици изражава унутарње поимање, менталну представу људског лица. Његова лица руше зидове који их стежу. Она долазе из света несвесног, а несвесно је како је то рекао Јунг „ненаписана историја човека од памтивека“. Импулс једне експресионистичке дисторзије све је одлучио на овим радовима где су људска лица приказана као криптични пиктограми који сугеришу флуks, стално кретање, расутост у неиздиференцираном хаосу. ■ На овим дигиталним графикама се изнутра сагледавају аспекти људских лица. А где је лице, ту је и маска, образина. Маска значи заштиту, скривање, преображај, небиће. Мустика управо предочава лице испод маске, откривајући различите мимичке констелације које се иза тих лица скривају. Кроз анатомске дислокације овај уметник „деформише“ да би тачније сагледао реалност људског лица, увек успевајући да изнађе нова, до тада невиђена решења. Да нас изненади неким непредвидивим драматским односом. ■ Мустикини портрети дестабилизују посматрачеву перцепцију, деконструишу је, или прецизније речено наша перцепција је нападнута и позвана на конфронтацију. Мустиком занима мимика као форма комуникације, при чему се људско лице схвата изричито као медиј. Овај уметник призива унутрашње, а не фактографско лице, лице као освештени простор људскости. Парадоксално, упркос снажној експресивности и размахнутом потезу који је заправо душевни процес, на дигиталном пољу Нина Мустике све је стилски чисто и јасно дефинисано. Овај уметник открио је једну нову, до сада невиђену реалност људског лица и његовог кадрирања у дигиталном пољу. Он је тиме проширио поље визуелног искуства и омогућио својим лицима да започну дијалог са непознатим. Ових тридесет радова урађених у техници дигиталне графике који се тако природно заобљавају у једну органску целину, творе узбудљив филм о неисцрпности израза људског лица. ■ ДРАГАН ЈОВАНОВИЋ ДАНИЛОВ

ДИЈАЛОГ СА ЛИЦЕМ

НИНО МУСТИКА

Галерија РТС
Таковска 10, Београд
Од 13. 7. до 3. 9. 2017.

RTS

Издавач ЈМУ Радио-телевизија Србије ■ за издавача Драган Бужошевић, генерални директор РТС, Владимир Вулетић, председник Управног одбора РТС ■ аутор изложбе Драган Јовановић Данилов ■ руководилац службе баштина и културна продукција РТС Александра Јелисавец ■ одговорни уредник галерије РТС Петар Ђиновић ■ уредник Ана-Марија Симоновић ■ графичко обликовање Предраг М. Поповић ■ штампа Штампарииа РТС ■ тираж 500 примерака ■ Београд, 2017. ■ ПРЕДСЕДНИК САВЕТА РТС ЗА ЛИКОВНО СТВАРАЛАШТВО Никола Мирков ■ ИЗВРШНИ ПРОДУЦЕНТ Славица Стефановић

